अनुमानयित्वा योत्स्येऽहं गुरो विगतकल्मषः । जयेयञ्च रिपून् सर्व्वाननुज्ञातस्त्वयाऽनघ ।
॥ कृप उवाच ॥ यदि मां नाभिगच्छेथा युद्धाय कृतनिश्चयः । शपेयं त्वां महाराज पराभावाय सर्व्वशः ।
अर्थस्य पुरुषो दासो दासस्त्वर्थो न कस्यचित् । इति सत्यं महाराज बद्धोऽस्म्यर्थेन कौरवैः ।
तेषामर्थे महाराज योद्धव्यमिति मे मतिः । ब्रवीम्यतः क्लीववत्त्वां युद्धादन्यत् किमिच्छसि । १६००
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ हन्त पृच्छामि ते तस्मादाचार्य्य शृणु मे वचः । इत्युक्त्वा व्यथितो राजा नोवाच गतचेतनः ।
॥ सञ्जय उवाच ॥ तं गौतमः प्रत्युवाच विज्ञायास्य विवक्षितं । अवध्योऽहं महाराज युध्यस्व जयमाप्नुहि ।
प्रीतस्तेऽभिगमेनाहं जयन्तव नराधिप । आशासिष्ये सदोत्थाय सत्यमेतत् ब्रवीमि ते ।
एतत् श्रुत्वा महाराज गौतमस्य वचस्तदा । अनुमान्य कृपं राजा प्रययौ येन मद्रराट् ।
स शल्यमभिवाद्याऽथ कृत्वा चाभिप्रदक्षिणं । उवाच राजा दुर्द्धर्षमात्मनिःश्रेयसं वचः । १६०५
अनुमानये त्वां दुर्द्धर्ष योत्स्ये विगतकल्मषः । जयेयञ्च परान् राजन् अनुज्ञातस्त्वया रिपून् ।
॥ शल्य उवाच ॥ यदि मां नाभिगच्छेथा युद्धाय कृतनिश्चयः । शपेयं त्वां महाराज पराभावाय वै रणे ।
तुष्टोऽस्मि पूजितश्चास्मि यत्काङ्क्षसि तदस्तु ते । अनुजानामि चैव त्वां युध्यस्व जयमाप्नुहि ।
ब्रूहि वै वचनं वीर केनार्थः किं ददामि ते । एवं गते महाराज युद्धादन्यत् किमिच्छसि ।
अर्थस्य पुरुषो दासो दासस्त्वर्थो न कस्यचित् । इति सत्यं वचो राजन् बद्धोस्म्यर्थेन कौरवैः । १६१०
करिष्यामि हि ते कामं भागिनेय यथेप्सितं । ब्रवीम्यतः क्लीववत्त्वां युद्धादन्यत् किमिच्छसि ।
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ मन्त्रयस्व महाराज नित्यं मद्धितमुत्तमं । कामं युध्य परस्यार्थे वरमेतं वृणोम्यहं ।
॥ शल्य उवाच ॥ किमत्र ब्रूहि सङ्ग्रन्ते करोमि नृपसत्तम । कामं योत्स्ये परस्यार्थे वृतोऽस्म्यर्थेन कौरवैः ।
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ स एव मे वरः शल्य उद्योगे यस्त्वया कृतः । सूतपुत्रस्य सङ्ग्रामे कार्य्यस्तेजोवधस्त्वया ।
॥ शल्य उवाच ॥ सम्पत्स्यत्येष ते कामः कुन्तीपुत्र युधिष्ठिर । यथेप्सितं गच्छ युध्य प्रतिजाने जयं तव । १६१५
॥ सञ्जय उवाच ॥ अनुमान्याथ कौन्तेयो मातुलं मद्रकेश्वरं । निर्जगाम महासैन्यात् भ्रातृभिः परिवारितः ।
वासुदेवश्च राधेयमाहवेऽभिजगाम ह । तत एनमुवाचेदं पाण्डवार्थे गदाग्रजः ।
श्रुतं मे कर्ण भीष्मस्य द्वेषात् किल न योत्स्यसि । अस्मान् वरय राधेय यावत् भीष्मो न हन्यते ।
हते तु भीष्मे राधेय पुनरेष्यसि संयुगं । धार्त्तराष्ट्रस्य साहाय्यं यदि पश्यसि चेत् समं ।
॥ कर्ण उवाच ॥ न विप्रियं करिष्यामि धार्त्तराष्ट्रस्य केशव । त्यक्तप्राणं हि मां विद्धि दुर्य्योधनहितैषिणं । १६२०
तत् श्रुत्वा वचनं कृष्णः स न्यवर्त्तत भारत । युधिष्ठिरपुरोगैश्च पाण्डवैः सह सङ्गतः ।
अथ सैन्यस्य मध्ये तु प्राक्रोशत् पाण्डवाग्रजः । योऽस्मान् वृणोति तमहं वरये सङ्घकारणात् ।
अथ तान् समभिप्रेक्ष्य युयुत्सुरिदमब्रवीत् । प्रीतात्मा धर्म्मराजानं कुन्तीपुत्रं युधिष्ठिरं ।
अहं योत्स्यामि भवतः संयुगे धार्त्तराष्ट्रजान् । युष्मदर्थे महाराज यदिमां वृणुषेऽनघ ।
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ एह्येहि सर्व्वे योत्स्यामस्तव भ्रातृनपण्डितान् । युयुत्सो वासुदेवश्च वयञ्च ब्रूम सर्व्वशः । १६२५
वृणोमि त्वां महाबाहो युध्यस्व मम कारणात् । त्वयि तन्तुश्च पिण्डश्च धृतराष्ट्रस्य दृश्यते ।